Lietas arhīva Nr. K16-0259-17
ECLI:LV:JERT:2017:1129.11210080116.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2017.gada 29.novembrī

Jēkabpils rajona tiesa,
tiesnese L.Baltmane-Zepa,
piedaloties prokurorei R.Skabei,
aizstāvēm A.Norei, I.Rancānei-Beinarovičai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. C/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un 193.panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. C/ celta apsūdzība par to, ka viņš personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbību (laupīšanu).

2016.gada 8.septembra vakarā, pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, /adrese/, aiz veikala "Sencis" /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar personu, pret kuru kriminālprocess tika izdalīts un ir spēkā stājies notiesājošs tiesas nolēmums, pēc kopīgas alkohola lietošanas ar cietušo, būdami alkohola ietekmē, mantkārīgu tieksmju vadīti, rīkojoties saskaņoti, nolūkā nolaupīt svešu mantu, /pers. C/ apķēra /pers. D/ap ķermeni, bet persona, pret kuru kriminālprocess izdalīts, iesita vienu reizi ar dūri pa seju, kā rezultātā cietušais /pers. D/ nokrita uz zemes un zaudēja samaņu. Pēc tam persona, pret kuru kriminālprocess izdalīts, pārmeklēja viņa kabatas un nolaupīja /pers. D/ piederošo mobilo telefonu *Nokia Lumia* 350 EUR vērtībā un naudas maku 10 EUR vērtībā ar naudu 600 EUR. Tādā veidā, pielietojot vardarbību, cietušajam /pers. D/ tika nodarīts materiālais zaudējums 960 EUR apmērā un miesas bojājums - labās sejas puses sasitums ar asinsizplūdumu labās orbītas rajonā, kas pieskaitāms maznozīmīgiem miesas bojājumiem.

Apsūdzībā norādīts, ka ar savām darbībām /pers. C/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā.

[2] /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbību (laupīšanu).

2016.gada 19.septembrī ap plkst.19.00, /ADRESE/, /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar /pers. G/, nolūkā nolaupīt svešu mantu, panāca pa ielu ejošo /pers. H/, kuram /pers. G/ iesita vienu reizi no aizmugures pa pakausi. Pēc tam /pers. C/ un /pers. G/, mantkārīgu tieksmju vadīti, rīkojoties saskaņoti, kopīgiem spēkiem nogāza cietušo zemē un izdarīja vēl ne mazāk kā piecus sitienus pa seju, pēc kā /pers. C/ ar spēku norāva un nolaupīja cietušajam /pers. H/ piederošo žaketi 40 EUR vērtībā, kurā atradās brilles futrālī 50 EUR vērtībā, ķemme 0,50 EUR vērtībā, kabatas lakatiņš 0,50 EUR vērtībā, maciņš 1 EUR vērtībā ar naudu ne mazāk kā 40 EUR, savukārt /pers. G/ no cietušā bikšu aizmugurējās kabatas nolaupīja melnu auduma naudas maku 5 EUR vērtībā ar naudu 10 EUR. Tādā veidā, pielietojot vardarbību, cietušajam /pers. H/ tika nodarīts materiālais zaudējums 147 EUR apmērā un miesas bojājumi - sejas sasitumi, kas pieskaitāmi maznozīmīgiem miesas bojājumiem.

Ar savām darbībām /pers. C/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā.

[3] /pers. C/ nelikumīgi izmantoja svešu maksāšanas līdzekli.

2016.gada 6.oktobrī, pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, /pers. C/, /adrese/, SIA "Rimi Latvia" veikalā "Super Netto", atrada /pers. K/ piederošo naudas maku, kurā atradās /pers. / piederošā AS "SEB banka" bankas norēķinu karte Nr. 514836******7153 ar PIN kodu. /pers. C/ aiz mantkārības, realizējot nodomu, kas vērsts uz sveša maksāšanas līdzekļa nelikumīgu izmantošanu, 2016.gada 6.oktobrī no plkst.16.45 līdz plkst.16.46, izmantojot AS "SEB banka" bankomātu ATM32900, kas atrodas Jēkabpilī, Pasta ielā 16a, nelikumīgi izmantoja svešu maksāšanas līdzekli - /pers./, piederošo bankas norēķinu karti Nr.514836******7153, ielika norēķinu karti bankomātā, ievadīja viņam jau iepriekš zināmo PIN kodu un ieguva piekļuvi /pers. /, no kura pēc tam nelikumīgi izņēma /pers. / piederošu skaidru naudu 280 EUR, ar to nodarot cietušajai /pers. / materiālu zaudējumu 280 EUR apmērā. Pēc naudas izņemšanas no bankas norēķinu kartes /pers. C/ nolūkā slēpt izdarītā nozieguma pēdas /pers. /piederošo AS "SEB banka" norēķinu karti un PIN kodu izmeta turpat esošajā miskastē Jēkabpilī, Vecpilsētas laukumā.

Ar šādām darbībām /pers. C/ izdarīja Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Motīvu daļa

Apsūdzētais tiesas sēdē sevi par vainīgu 2016.gada 8.septembra noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas atzina daļēji, norādot, ka neatzīst nodomu laupīšanas izdarīšanā, to, ka viņš pielietojis vardarbību, apsūdzētais neatzina cietušā /pers. D/ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 710 EUR apmērā; 2016.gada 19.septembra noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas apsūdzētais vainu atzina daļēji, norādot, ka neatzīst pielietoto vardarbību, taču tiesas izmeklēšanas gaitā apsūdzētais attieksmi mainīja, norādīja, ka vainu atzīst, jo, noklausoties liecības, sapratis, ka ir piedalījies laupīšanas izdarīšanā, apsūdzētais atzina arī cietušā /pers. H/ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 165 EUR apmērā.

Apsūdzētais atzina sevi par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, atzīstot arī cietušās\20SIA\20"SK\20Forest" pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 280 EUR apmērā.

[4] Ievērojot apsūdzētā attieksmi pret apsūdzību, to, ka apsūdzētais neapstrīdēja noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus un

juridisko kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, atzina cietušās SIA "SK Forest" pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju, piekrita neveikt pierādījumu pārbaudi lietā šajā daļā pēc tam, kad tiesa apsūdzētajam izskaidroja pierādījumu pārbaudes neveikšanas būtību un sekas, prokurore un aizstāve izteica viedokli, ka lietā nav nepieciešams veikt pierādījumu pārbaudi šajā apsūdzības daļā, jo konstatēti Kriminālprocesa likuma 499.pantā paredzētie apstākļi, tiesa atbilstoši minētajam pantam nolēma lietā neveikt pierādījumu pārbaudi apsūdzības daļā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas.

Tiesa konstatē, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts apsūdzētā vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, apsūdzētā faktiskās darbības ir pareizi kvalificētas, un apsūdzētais ir sodāms, taisot notiesājošu spriedumu, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 520.pants.

Tā kā tiesas sēdē pierādījumu pārbaude šajā apsūdzības daļā netika veikta, tad, ievērojot Kriminālprocesa likuma 527.panta trešajā daļā noteikto, spriedumā pierādījumu analīze un to uzskaitījums nav nepieciešams par Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu.

[5] Tiesa veica pierādījumu pārbaudi apsūdzībā par divu noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas.

[5.1] 2016.gada 8.septembrī izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas, kur par cietušo atzīts /pers. D/.

Kriminālprocesa likuma 128.pantā noteikts, ka pierādījumu ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. Savukārt to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Kriminālprocesa likuma 129.pants noteic, ka pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto kriminālprocesu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību. Kriminālprocesa likuma 130.pants noteic, ka tikai tās kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Augstākā tiesa vairākkārt ir paudusi atziņu, ka (..) izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums (..). Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (sk. *Augstākās tiesas 2013.gada 3.jūlija lēmumu lietā Nr.SKK-333/2013, Augstākās tiesas 2015.gada 16.aprīļa lēmumu lietā Nr.SKK-61/2015 un Augstākās tiesas 2015.gada 27.maija lēmumu lietā Nr.SKK-325/2015*).

Kriminālprocesa likuma 525.panta otrās daļas 2.punktā noteikts, ka attaisnojoša sprieduma motīvu daļā tiesa norāda attaisnošanas pamatus un pierādījumus, kas to apstiprina. Savukārt minētā manta otrās daļas 3.punktā noteikts, ka tiesa norāda motīvus, kāpēc tā noraida pierādījumus, ar kuriem pamatota apsūdzība.

Apsūdzētais tiesas izmeklēšanā liecināja, ka noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā cietušo nesita un neapķēra, lai turētu un novērstu cietušā pretošanos.

Toreiz apsūdzētais par savu naudu nopircis alu, abi ar /pers. G/ (apsūdzībā norādītā persona, pret kuru kriminālprocess izdalīts, spēkā stājies notiesājošs nolēmums) bija iedzēruši, gāja uz autoostu. Tur ieraudzīja cietušo un /pers. J/, kuriem /pers. G/ paprasīja cigareti, taču viņam to neiedeva, sākās strīds, tomēr pēc kāda laika tika mainīts sarunas temats, radās vēlēšanās visiem kopā iedzert alu. "Mego" nopirka vienu vai divas lielās pudeles alus, pie dīķa netālu no Sociālā dienesta izdzēra, tad devās uz veikalu "Top" vai "Lats" Nameja ielā. Tur apsūdzētais par savu naudu iegādājās pāris alus pudeles, jauniegūtie paziņas nopirka cigaretes, un visi gāja dzert aiz mēbeļu veikala esošajā laukā. Naudu /pers. D/ makā apsūdzētais neredzēja.

Aiz mēbeļu veikala kompānijas dalībnieki, tai skaitā, apsūdzētais stipri piedzērās. Kad viņš kādā brīdī pacēla galvu, ieraudzīja, ka /pers. D/ guļ zemē. Apsūdzētais prasīja /pers. G/, kāpēc tā, bet /pers. G/ atteica, lai apsūdzētais aizverot muti. Tad /pers. G/ iesita otram, kaut ko paņēma un skrēja prom, bet apsūdzētais nobijās, ka ieradīsies policija, viņu vainos laupīšanas izdarīšanā, skrēja /pers. G/ pakaļ. /pers. G/ iepriekš neinformēja, ka plāno aplaupīt kompānijas biedrus.

Laupīšanas brīdī apsūdzētajam bija slikti, apsūdzētais bija stipri piedzēries, viņa galva bija noliekta, tāpēc nevarēja redzēt, kā /pers. G/ sita /pers. D/, kā paņem cietušo mantas. Apsūdzētais pacēla galvu, kad izdzirdēja kliedzienus. Neredzēja arī nozagto naudu, nezina, cik tās bija.

Aizskrēja līdz jaunceltnei, tur apsūdzētais /pers. G/ rokā pamanīja maku un telefonu, skrienot minētos priekšmetus neredzēja. Viss notika ļoti ātri. /pers. G/ neteica, kāpēc skrien uz būvi, tomēr apsūdzētais saprata, ka iet pārbaudīt, ko paņēmis. Kad /pers. G/ iegāja jaunceltnē, apsūdzētais palika ārpusē, viņam bija slikta dūša. /pers. G/iznāca no ēkas, pie veikala "Beta" iedeva apsūdzētajam 20 vai 30 *euro*, lai tas vēl nopērk alkoholu un cigaretes. Apsūdzētais apzinājās, no kurienes ir nauda, bet nezināja, kam tieši tā nolaupīta. /pers. G/ uz veikalu negāja, savukārt apsūdzētais nopirka šņabi, abi kopā iedzēra vēl, un apsūdzētais gāja mājās, bet /pers. G/ grasījās kaut kur braukt.

Kad apsūdzētais sniedza liecības policijā, bija nobijies, tāpēc pateica, ka aplaupījis cietušos. Apsūdzētais atzīst, ka pieņēma un izlietoja negodīgā ceļā iegūtu svešas personas mantu, tomēr pats neko neņēma no cietušajiem. Nauda, ko /pers. G/ iedeva apsūdzētajam, visticamāk, /pers. G/ nepiederēja, taču nevar pateikt, ko domāja brīdī, kad to pieņēma, bija piedzēries. Apsūdzētais noliedz, ka nolaupīto naudu iztērēja kopā ar /pers. G/, jo /pers. G/ tikai iedeva naudu alkohola iegādei. No kurienes nauda radās, apsūdzētais nezina.

Apsūdzētais paskaidro, ka piedalījās laupīšanā tikai tādējādi, ka bija klāt notikuma vietā.

Apsūdzētais uzskata, ka laikā, kad /pers. G/ pēc laupīšanas sniedza liecības policijā, /pers. G/ bija narkotisko vielu reibumā, tāpēc vispār nebija pratināms. Tas izskaidro, kāpēc /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā norādīja, ka abiem bijis nodoms aplaupīt.

Apsūdzētais apstiprina, ka viņam zināms par to, ka spēkā stājies attiecībā uz /pers. G/ pieņemtais tiesas spriedums, ar kuru /pers. G/ notiesāts par laupīšanas izdarīšanu personu grupā, iepriekš vienojoties.

Cietušais /pers. D/ tiesas izmeklēšana liecināja, ka notikums risinājās pagājušā gada 8.septembrī. Ar apsūdzēto un /pers. G/ nejauši satikās autoostā, redzēja šīs personas pirmo reizi. Apsūdzētais un /pers. G/ nosauca savus vārdus, taču /pers. D/ tobrīd tos neiegaumēja.

Visi bija iedzēruši, izcēlās strīds, kad /pers. G/, ejot garām /pers. D/ un /pers. M/, prasīja cigaretes, bet cietušais viņam teica, lai dodas tālāk, un /pers. G/ aizsvilās. Cietušais atceras, ka cigareti tomēr kabatā atrada un iedeva /pers. G/. Vēlāk aizgāja līdz dīķītim, pasēdēja, tur iedzēra alu. Pēc tam devās uz veikalu "Top". Tur cietušais nopirka cigaretes, savukārt jau notiesātais /pers. G/ pirka alu. Tad četratā – cietušais, liecinieks /pers. M/, apsūdzētais un /pers. G/ - gāja pasēdēt aiz veikala "Sencis". Tur pavadīja kādu pusstundu, sēdēja visi rindā uz betona bluķa, nekāda strīda nebija, arī naudu no /pers. D/ neviens nepieprasīja. /pers. M/ bija izvilcis no kabatas telefonu, tajā bija ieslēgta mūzika. Pēc kāda laika no sāna negaidīti sekoja sitiens. Cietušais nezina, kāds tam iemesls. Kad ap plkst. 1.00 /pers. M/ atguvās, /pers. M/ atrada guļam zemē, bet jauniegūto paziņu tur nebija. Kurā brīdī viņi bija aizgājuši, /pers. M/ nezina.

Cietušais un liecinieks sāka domāt, kas atgadījies, konstatēja, ka kabatas ir iztukšotas gan viņam, gan /pers. M/. Bija aizdomas, ka laupītāji ir abi romi, jo vieta, kur visi kopā pavadīja laiku, ir nomaļa, citu personu tur nebija, cilvēki tur staigā reti. /pers. D/ noliedz, ka uzbrucējs varētu būt /pers. M/.

Cietušais paskaidroja, ka juta tikai pirmo sitienu. Neatceras, ka kāds viņu pirms tam būtu apķēris. Aizdomīgas sarunas starp apsūdzēto un

/pers. G/ nedzirdēja. Kas notika pēc tam, nezina, jo zaudēja samaņu.

Kad /pers. D/ saņēma sitienu, bija jau tumšs, aptuveni plkst. 23.00, tāpēc cietušais nevarēja redzēt, kas izdarīja sitienu. Atzīst, ka pats bija reibumā, taču nebija stipri piedzēries, jo labi atceras tās dienas notikumus.

No /pers. D/ kabatām pazuda atslēgas, maks, kurā bija 550 *euro*, sīknauda, telefons *Nokia Lumia* 150 *euro* vērtībā. Maks alkohola lietošanas laikā bija bikšu kabatā, izkrist no tās nevarēja, turklāt vēlāk cietušais kopā ar /pers. M/ pārmeklēja apkārtni. Cietušais noliedz, ka būtu lielījies, ka līdzi ir paliela naudas summa un dārgs telefons. Gluži otrādi, teica, ka telefona nav, kad kāds lūdza ieslēgt mūziku. Pēc tam cietušais uzzināja, ka zagļi nolaupīto telefonu neprata ieslēgt, tāpēc izmeta to.

/pers. D/ pēc notikušā jutās sadauzīts, bija redzami viņam nodarītie miesas bojājumi – pārsista galva, zilums, savukārt /pers. M/ teica, ka sāp viena sejas puse.

Pārdomājot notikušo, cietušais spriež, ka agresivitāti vairāk izrādīja nevis apsūdzētais, kurš naudu nepieprasīja un, iespējams, nepielietoja vardarbību, bet persona, kas jau notiesāta – /pers. G/, kurš jau autoostā cietušo aizskāra ar vārdiem.

Cietušais paskaidro, ka pēc laupīšanas minētos vīriešus vairs nav saticis.

Kopīgās iedzeršanas laikā apsūdzētais bija klāt, viņam bija slikti, apsūdzētais vēma, nebija aktīvs un stiprā reibuma dēļ, iespējams, notikuma apstākļus nespēja uztvert un adekvāti vērtēt. Cietušais atzīst, ka viņam grūti izteikt vērtējumu par apsūdzētā spēju uztvert notiekošo, taču cietušais domā, ka apsūdzētais saprata, kur atrodas.

Liecinieks /pers. M/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka laupīšana notika pagājušā gada rudenī, taču detaļas zina tikai no stāstītā, pats maz ko atceras, jo bija stipri piedzēries. Atceras, ka ar /pers. D/ abi gāja uz autoostu, vēlējās braukt ciemos, taču autobusā netika uzņemti. Vēlāk pie autoostas satika divas personas – apsūdzēto un vēl kādu vīrieti, visi kopā devās dzert pie netālu esošā dīķīša. Pieļauj, ka bija veikalā "Top", kur kāds viņiem ar /pers. D/ vai arī viņi paši sev pirka alu, tad sēdēja aiz "Senča", taču pats to neatceras. Kad atpūtās kopā ar romu tautības jauniešiem, savstarpējās attiecības bija labas.

Vēlāk konstatēja, ka pazudis telefons.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu tiesas izmeklēšanā tika nolasītas liecinieka /pers. M/ liecības, kur 2016.gada 14.septembrī viņš liecinājis, ka 2016.gada 8.septembrī, iespējams, plkst.15.00 ar draugu /pers. D/ atradies Jēkabpils autoostā, kur lietojuši alu. Pienākuši divi romu tautības jaunieši, kuri prasīja cigareti. /pers. D/ atbildējis, ka tādu nav, sarunas laikā iepazinušies ar šiem jauniešiem. Kāds izdomāja iet uz veikalu "TOP" Nameja ielā, Jēkabpilī, lai tur nopirktu alkoholu. Liecinieks neatceras, vai veikalā iegājis, taču zina, ka pēc tam visi devušies līdz veikalam "Sencis", kur apsēdušies uz betona blokiem, lietojuši alkoholu, runājušies. Neviens no jauniešiem agresivitāti neizrādīja. Ap plkst.19.00 liecinieku pamodinājis /pers. D/, kuram bija uztūkuši vaigi, acis, pārsista lūpa. /pers. D/ teica, ka viņam pazudis maks ar naudu 600 *euro* un mobilais telefons. Liecinieks konstatēja, ka arī viņam pazudis telefons *Samsung* melnā krāsā ar SIM karti, telefona Nr.26090117, taču, iespējams, ka pats to pazaudējis, jo bijis stiprā alkohola reibumā *(lietas 77.-78.lapa)*.

Nopratināts papildus, liecinieks 2016.gada 28.novembrī liecinājis, ka no 2016.gada 8.septembra notikumiem daudz ko neatceras, jo pirms tam vairākas dienas lietojis alkoholu. Liecinieks atceras, ka gājuši pie mēbeļu veikala dzert alu, pēc tam kādu brīdi neko neatceras. Lieciniekam miesas bojājumi netika nodarīti. Iespējams, ka liecinieka telefonu un cietušā /pers. D/ naudu paņēmuši romu tautības jaunieši; tuvējā apkārtnē, to pārmeklējot, mantas netika atrastas. Nākamajā dienā liecinieka telefons bijis izslēgts *(lietas 79.lapa)*.

Pēc liecību nolasīšanas liecinieks /pers. M/ norādīja, ka pirmstiesas izmeklēšanā dotās liecības uztur, papildus paskaidrojot, ka neredzēja, kas cietušajam sita. Noliedz, ka būtu pats to darījis. Citu personu, izņemot apsūdzēto un /pers. G/, notikuma vietā nebija, tāpēc ir aizdomas, ka laupīšanu paveica jaunieši, ar kuriem kopā dzēra.

Kad cietušais pamodināja liecinieku, cietušais pateica, ka ir apzagts, bet neizstāstīja, kā tas noticis, un tad /pers. M/ konstatēja, ka nav arī viņa telefona.

Pirms notikušā kopā ar /pers. D/ vairākas dienas lietoja alkoholu. Arī autobusā netika uzņemti, jo bija piedzērušies. Iedzeršanas laikā viņu neviens nebija apķēris.

Tiesas izmeklēšanā liecinieks /pers. G/ liecināja, ka notikuma datumu neatceras, bija narkotisko vielu reibumā.

/pers. G/ staigāja pie autoostas, kur satika cietušo. Vēlāk kopā ar apsūdzēto un liecinieku /pers. M/ pie dīķa autoostas tuvumā iedzēra, pēc tam iegāja veikalā, /pers. G/ paņēma vēl alu, bet cietušais nopirka cigaretes, un četratā aizgāja pasēdēt aiz mēbeļu veikala. Tur pasēdēja, iedzēra alu, pēc tam liecinieks sastrīdējās ar /pers. D/, iesita viņam. Cietušais nokrita, /pers. G/ paņēma viņa maku un telefonu *Nokia Lumia*, pēc kā aizbēga, savukārt apsūdzētais skrēja lieciniekam pakaļ, īsti neko nesaprazdams, jo bija stipri piedzēries.

Dusmās /pers. D/ , šķiet, viņš divreiz iesita pa seju, iesita arī /pers. M/. Apsūdzētais tikai dzēra, nepauda piekrišanu /pers. G/ darbībām, nepalīdzēja laupīt, tieši otrādi, pauda neapmierinātību, kāpēc /pers. G/ tā dara. Apsūdzētais nevienam nesita un nebija apķēris cietušā ķermeni, lai viņu turētu. Tas nemaz nebija vajadzīgs, pietika ar sitienu. /pers. G/ nemaz neteica apsūdzētajam, ka nozadzis naudu, jo tad būtu jādalās ar apsūdzēto. Ja būtu zinājis, ka apsūdzētais tik stipri piedzersies, nebūtu vispār viņu ņēmis līdzi.

Apsūdzētais redzēja, ka /pers. G/ paņem cietušā telefonu, bet neko neteica. Tas izrādījās salauzts, liecinieks to izmeta. Viss notika aptuveni desmit minūšu laikā. Nozagto naudu - aptuveni 700 *euro* – /pers. G/ ātri iztērēja – nodzēra un nospēlēja spēļu zālē Daugavpilī.

/pers. G/ redzēja naudu /pers. D/ makā, kad kopā ar cietušo bija veikalā un pirka alu, bet cietušais sameloja, ka naudas vairāk nav. Tas /pers. G/ sadusmoja. Ideja nozagt radās automātiski.

Liecinieks norādīja, ka, liecinot pirmstiesas izmeklēšanā, bijis narkotiku reibumā. Tagad jau gadu ir apcietinājumā, laika bijis pietiekami, lai visu pārdomātu, tāpēc notikumus precīzi atsaucis atmiņā. Pretrunas liecībās pieļāvis, lai ātrāk beigtos lietas izmeklēšana un viņu aizvestu no izolatora, tāpēc teicis to, ko izmeklētāji gribēja dzirdēt.

Tiesas izmeklēšanā tika nolasītas liecinieka liecības saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu, kur /pers. G/ 2016.gada 27.septembrī liecinājis, ka precīzu datumu neatceras, taču laikā līdz 2016.gada 10.septembrim ar draugu /pers. C/ netālu no veikala "TOP" sēdējuši kopā ar diviem latviešu tautības jauniešiem un dzēruši alu – piecas divu litru pudeles. Ar jauniešiem tajā pašā dienā iepazinušies Jēkabpils autoostā, kur abi jaunieši jau bija iereibuši un jau tad /pers. G/ nolēmis viņus aplaupīt, atņemt naudu, mobilos telefonus, ja tādi ir. Aizvedis viņus aiz mēbeļu veikala, kur vēlāk arī jauniešus aplaupījis. Vienā brīdī /pers. G/ piecēlies, nolēmis piekaut jauniešus un nozagt mobilos, naudu, kuru pirms tam redzējis veikalā "TOP". Apsūdzētais sēdējis blakus jauniešiem. Tad /pers. G/ ar kreisās rokas dūri iesitis vienam no jauniešiem pa seju, kurš krītot, zaudējis samaņu. Apsūdzētais otra jaunieša ķermeni apķēra ar rokām, /pers. G/ ar labās rokas dūri iesitis otrajam jaunietim pa seju, viņš zaudēja samaņu. Apsūdzētais piecēlies. /pers. G/ sācis pārmeklēt jaunieti, kuram iesitis vispirms, aizmugurējā kreisajā kabatā atradis mobilo telefonu *Samsung*, kura aizmugurējais vāks bija ar līmes traipiem, telefonu ielicis savā kabatā. Apsūdzētais jautājis, ko viņš darot. /pers. G/ teicis, lai aizverot muti, un sācis pārmeklēt otru jaunieti. Atradis maku, paņēmis, ielicis savā kabatā. Apsūdzētais sāka skriet prom, /pers. G/ turpinājis pārmeklēt jaunieti, jo redzējis, ka viņam ir mobilais telefons *Nokia Lumia*, atradis to, paņēmis un skrējis prom.

Viņš un apsūdzētais ieskrējuši piecstāvu pamestā mājā, sācis skaitīt mantas, kuras nolaupījis. Izņēmis no kabatas naudas maku, kurā bijusi

bankas karte, aptiekas karte, čeki, kurus izmetis. Atradis makā vienā banknotē 500 *euro*, kuru atstājis sev un 100 *euro* dažāda nomināla banknotēs - 20, 10, 5 *euro*, kuras atstājis sev, naudas maku izmetis. Telefonu *Nokia Lumia*, pa ceļam skrienot, izmetis, jo tas nestrādājis.

/pers. C/ no nolaupītās naudas iedevis 70 *euro*, pēc tam abi ar taxi aizbraukuši uz Daugavpili, kur /pers. G/ visu naudu iztērējis spēļu aparātos *(lietas 80.-82.lapa)*.

2016.gada 5.oktobrī /pers. G/ liecinājis, ka atzīst vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā personu grupā, iepriekš vienojoties. /pers. G/ sitis vienam vīrietim, kuram bijis telefons *Samsung*, kas pārdots Daugavpilī, bet /pers. C/ sitis otram vīrietim, kuram bijis telefons *Nokia Lumia* un nauda 600 *euro*, ko abi iztērējuši Daugavpils spēļu klubā, kā arī pirkuši alkoholu *(lietas 84.lapa)*.

2016.gada 5.decembra protokolā par liecību pārbaudi uz vietas norādīts, ka /pers. G/, uzaicināts parādīt laupīšanas vietu, norādījis uz Nameja ielu 7, kur aiz ēkas pļavā atrodas dzelzsbetona bloki. /pers. G/ norādījis, kur lietots alkohols un kur aplaupīti vīrieši, nolaupot divus telefonus un naudas maku ar naudu. Bankas kartes, mobilo telefonu *Nokia Lumia* /pers. G/ izmetis pie daudzstāvu mājas grausta Nameja ielā *(lietas 85.-86.lapa)*.

Pēc liecību nolasīšanas liecinieks /pers. G/ norādīja, ka pirmstiesas izmeklēšanā dotās liecības uztur daļēji, paskaidrojot, ka apsūdzētais nesita cietušajam, nebrauca kopā ar viņu uz Daugavpili. Liecinieks pieļauj, ka apsūdzētajam iedeva kādus 20-30 *euro*, īsti neatceras. Naudu iedeva, lai apsūdzētais varētu vēl iedzert, nevis tāpēc, ka apsūdzētais palīdzēja laupīšanu paveikt.

Apsūdzētais aiz veikala "Sencis" sēdēja uz blokiem kopā ar cietušo, viņi turējās viens pie otra. /pers. G/ pats pārmeklēja /pers. D/ un /pers. M/ kabatas. Kad /pers. G/ pēc laupīšanas skrēja uz tuvumā esošo nepabeigto māju, apsūdzētais skrēja līdzi, jo nebija vairs jēgas tur palikt. Cietušais gulēja zemē, alkohols bija beidzies. /pers. D/ maks bija pie liecinieka. Apsūdzētais neredzēja, cik naudas bija, jo apsūdzētais aizskrēja līdz otrajam stāvam, bet /pers. G/ bija trešajā stāvā. Kad abi izgāja ārā, liecinieks apsūdzētajam iedeva naudu, lai viņš varētu vēl iedzert. Liecinieks nezina, vai apsūdzētais saprata, no kurienes nauda radusies. Diezin vai viņš redzēja /pers. D/ maku.

Kad /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā teica, ka apsūdzētais pielietoja vardarbību pret cietušo, neapzinājās, ka liecina pret apsūdzēto, vispār neatceras, ko īsti iepriekš liecināja.

Kopīgās iedzeršanas laikā apsūdzētais bija apķēris /pers. M/, jo pasēdēšana bija draudzīga. Apsūdzētais neko nezināja par /pers. G/ nodomu laupīt, gribēja tikai kopā iedzert.

Krimināllietā, kurā /pers. G/ atzīts par vainīgu un notiesāts par tiem pašiem noziedzīgajiem nodarījumiem, liecinieks norādījis, ka noziegumi paveikti kopā, jo izvēlējies necelt iebildumus tiesā un skatīt lietu bez pierādījumu pārbaudes, lai sods nebūtu vēl bargāks. /pers. G/ uzskata, ka vēlāk vienalga viss noskaidrotos, ko kurš darījis.

Izvērtējot liecības, apsūdzētā sniegto liecību, tiesa secina, ka apsūdzētā sniegtā liecība nav pretrunā ar cietušā un liecinieka /pers. M/ liecināto, kā arī ar liecinieka /pers. G/ tiesas sēde sniegto liecību. Tiesa secina, ka tikai un vienīgi liecinieka /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības par notikumiem 2016.gada 8.septembrī ir pretrunā ar pārējām liecībām, tās neapstiprina citi lietā esošie pierādījumi, tāpēc tiesa /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām netic.

Norādāms, ka tiesas izmeklēšanā tiesa nekonstatēja ne cietušā, ne liecinieka /pers. M/ ieinteresētību lietas iznākumā, vai vēlmi sniegt nepatiesu liecību. Liecinieks /pers. M/ notikumus atceras miglaini alkohola ietekmes dēļ. Liecinieks /pers. G/ jau ir notiesāts par šī konkrētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, un tiesas izmeklēšanā tiesa nekonstatēja, ka viņš sniedza nepatiesu, melīgu liecību, un tiesa liecinieka /pers. G/ tiesas izmeklēšanā sniegto liecību atzīst par ticamu un izmantojumu pierādīšanā.

Kā apsūdzību pierādošs pierādījums lēmumā par lietas nodošanu tiesai norādīts 2016.gada 9.septembra apskates protokols, kurā konstatēts, ka Nameja ielā 7, Jēkabpilī, atrodas mēbeļu veikals "Sencis", aiz kura pļavā atrodas betona plāksne. Betona plāksnes kreisajā pusē atrodas vairākas alus pudeles, pie betona plāksnes ir izmīcīta zāle *(lietas 73.lapa, 75.-76.lapa)*, kas apstiprina apsūdzētā, cietušā un liecinieku liecības, par to, ka viņi konkrētajā vietā lietojuši alkoholu.

Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra 2016.gada 17.oktobra eksperta atzinumā Nr.457 norādīts, ka cietušajam /pers. D/ ir konstatēts miesas bojājums – labās sejas puses sasitums ar asinsizplūdumu labās orbitas rajonā, un tas ir atzīstams par maznozīmīgu miesas bojājumu. Cietušajam traumpunktā 2016.gada 9.septembrī konstatēta etilspirta koncentrācija asinīs 0,83 promiles. Eksperta atzinumā izdarīta atsauce uz SIA "Jēkabpils reģionālā slimnīca" traumpunkta ambulatorā pacienta medicīnisko karti, kur norādīts, ka /pers. D/ vērsies ārstniecības iestādē 2016.gada 9.septembrī ar sūdzībām par sāpēm sejas rajonā, un konstatēts, ka /pers. D/ ir sejas labās puses sasitums, kā arī kreisā vaiga tūska, sāpes *(lietas 74.lapa)*. Eksperta atzinumā konstatēto apstiprina gan cietušā, gan liecinieka /pers. G/ liecība par pret cietušo vērsto fizisko vardarbību, eksperta atzinumā minētie miesas bojājumi atbilst tiem, kas varēja rasties /pers. G/ pielietotās vardarbības rezultātā.

Ar Jēkabpils rajona tiesas 2017.gada 27.marta spriedumu lietā Nr.11210075416 /pers. G/ cita starpā notiesāts pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas par laupīšanas izdarīšanu 2016.gada 8.septembrī personu grupā, iepriekš vienojoties *(lietas 99.-102.lapa)*. Apsūdzība /pers. G/ ir identiska apsūdzībai, kas celta apsūdzētājam.

No 2016.gada 1.decembra apskates protokola izriet, ka šajā datumā veikta veikala "TOP", Nameja ielā 12, Jēkabpilī, videonovērošanas ierakstu apskate, konstatējot, ka 2016.gada 8.septembrī plkst.18.30 veikalam tuvojas /pers. D/, /pers. M/, /pers. G/ un apsūdzētais, visi, izņemot /pers. M/, ieiet veikalā. /pers. G/ un apsūdzētais nopērk alu, savukārt cietušais /pers. D/ cigaretes *(lietas 104.lapa)*, un tiesa konstatē, ka arī šīs ziņas apstiprina apsūdzētā, cietušā un liecinieka /pers. G/ liecības, jo tajās visās ir norāde par došanos uz veikalu un alkohola iegādi.

2016.gada 2.decembra lēmumā par kriminālprocesa sadalīšanu norādīts, ka 2016.gada 8.septembrī apsūdzētais un /pers. G/ personu grupā, iepriekš vienojoties, /pers. D/ nolaupīja maku, naudu, telefonu. /pers. G/ liecinājis, ka šajā datumā, nodarot miesas bojājumus, /pers. D/ nolaupījis mobilo telefonu un naudas maku ar 600 *euro (lietas 96.lapa)*.

Lēmumā par lietas nodošanu tiesai norādīts, ka pierādīšanā izmantojams arī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas inspektora A.Krastiņa 2016.gada 2.decembra ziņojums *(lietas 97.lapa)*, tomēr norādāms, ka policijas darbinieku sagatavotie ziņojumi saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 131.panta otro daļu ir liecības, kas nozīmē, ka tās tiesas izmeklēšanā ir pārbaudāmas, nopratinot liecinieku vai Kriminālprocesa likuma 501.pantā noteiktajos gadījumos – tās nolasot (sk. arī *2015gada 10.februāra Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta lēmumu lietā Nr.SKK-5/2015*). Ievērojot minēto, konstatējot, ka valsts apsūdzības uzturētāja nepieteica lūgumu pārbaudīt A.Krastiņa ziņojumā norādīto, viņu nopratinot, secināms, ka šis ziņojums kā pierādījums ir atzīstams par nepieļaujamu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 130.panta pirmajai daļai.

Izvērtējot lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa konstatēja, ka daļa no tiem lietā pievienotas kā dokumentu kopijas, taču tiesa konstatē, ka visas dokumentu kopijas noformētas atbilstoši spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem (sk. *Krimināllietu departamenta 2017.gada 2.jūnija lēmums lietā Nr.SKK-237/2017*).

Novērtējusi tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus, izvērtējusi tos kopsakarā ar visiem krimināllietas materiāliem, tiesa uzskata, ka apsūdzētā vainīgums viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā 2016.gada 8.septembrī nav pierādīts, jo lietā nav pierādīts, ka apsūdzētais ir piedalījās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 1.panta pirmās daļas nosacījumiem pie krimināltbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga

noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Krimināllikuma 6.panta pirmā daļa noteic, ka par noziedzīgu nodarījumu atzīstams ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarīts kaitīgs nodarījums (darbība vai bezdarbība), kurš paredzēts šajā likumā un par kura izdarīšanu draud kriminālsods.

Kriminālprocesa likuma 124.panta pirmā daļa noteic, ka pierādīšanas priekšmets ir visu kriminālprocesa gaitā pierādāmo apstākļu kopums un ar tiem saistītie fakti un palīgfakti. Savukārt šī panta otrā daļa noteic, ka kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un šajā likumā paredzētie apstākļi.

Krimināllikuma komentāru trešajā daļā (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja, D.Hamkova. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 37.-41.lpp.*), analizējot laupīšanas sastāvu, norādīts, ka laupīšana ir vairākobjektu noziegums, jo laupīšanas uzbrukums apdraud ne tikai cietušā mantiskās intereses, bet vienlaicīgi vērsts arī pret personas veselību vai dzīvību. Laupīšanas objektīvā puse izpaužas kā svešas kustamas mantas nolaupīšana, ja tā saistīta ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu. Laupīšanas subjekts ir ikviena fiziska un pieskaitāma persona, kura līdz nozieguma izdarīšanas dienai sasniegusi 14 gadu vecumu. Vainīgā subjektīvā attieksme pret nodarījumu ir tiešs nodoms, jo vainīgais apzinās savu darbību kaitīgumu, paredz, ka ar laupīšanu cietušajam nodarīs zaudējumus, un vēlas iedzīvoties uz citu personu rēķina.

Saskaņā ar Krimināllikuma 19.pantu par dalību uzskatāma apzināta noziedzīga darbība, ar kuru tīšu noziedzīgu nodarījumu kopīgi, to apzinoties, tieši izdarījušas divas vai vairākas personas (tas ir, grupa). Katra no šīm personām ir noziedzīgā nodarījuma dalībnieks (līdzizdarītājs).

Grupa pēc iepriekšējas vienošanās pastāv tajos gadījumos, kad vismaz divas personas par kopīgi izdarāmo nodarījumu vienojušās pirms prettiesisko darbību uzsākšanas, kas jau tieši vērstas uz noziedzīgā nodoma realizēšanu, kā, piemēram, Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā laupīšana, ja to izdarījusi personu grupa pēc iepriekšējas vienošanās. Vienošanās par iecerēto kopīgi veicamo nodarījumu var būt mutiska un rakstiska, to var veikt ar mīmikas un ķermeņa kustību palīdzību, kā arī nodarījuma iesākumā izpildot savstarpēji saskaņotas (konkludentas) darbības. Grupas bez iepriekšējas vienošanās un grupas pēc iepriekšējas vienošanās par nodarījuma izdarīšanu atšķiras tikai ar vienu pazīmi - grupā pēc iepriekšējas vienošanās pirms noziedzīgā nodoma sastāva realizācijas tiešas uzsākšanas, kas sakrīt ar konkrētā nodarījuma mēģinājuma sākuma darbībām, starp grupas dalībniekiem ir bijusi jebkāda veida vienošanās par kopīgi izdarāmo noziedzīgo nodarījumu (sk. *U.Krastiņš. Grupveida nodarījumi: teorija un prakse. Jurista vārds, 2005.gada 12.aprīlis, Nr. 13*).

Kā redzams no Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva analīzes, tad, lai apsūdzēto atzītu par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc šī panta daļas, nepieciešams pierādīt apsūdzētā aktīvās darbības, apsūdzētā tiešu nodomu, to, ka apsūdzētais vēlējies iegūt svešu mantu, to ieguvis, turklāt uz svešas mantas iegūšanu vērstās darbības veiktas ar vardarbību un personu grupā, iepriekš vienojoties.

Izmeklēšanas pilnība nozīmē visu to faktu un apstākļu noskaidrošanu, kas ietilpst pierādīšanas priekšmetā, tas ir, vispusīgi un objektīvi jānoskaidro noziedzīga nodarījuma notikums, visas personas, kuras noziedzīgo nodarījumu izdarījušas, visi līdzdalībnieki, apsūdzēto vaina, atbildību ietekmējošie apstākļi, kaitējuma apmērs un raksturs, noziedzīga nodarījuma cēloņi un veicinošie apstākļi (sk. *Ā.Meikališa. Kriminālprocesa tiesības. Vispārīgā daļa. 1.grāmata. Rīga. 2000., 169.lpp.*).

Augstākā tiesa jau vairākkārt ir paudusi viedokli, ka Krimināllikuma panta dispozīcijas pārrakstīšana nenosaka konkrētā noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju, to nosaka lietā konstatētie faktiskie apstākļi (sk. *Augstākās tiesas 2016.gada 21.janvāra lēmumu lietā Nr.11250030514, SKK-55/2016, SKK-234/2017*).

Apsūdzībā norādītais par divu personu rīkošanos saskaņoti nav pietiekams pamats uzskatīt, ka starp apsūdzēto un /pers. G/, ir pastāvējusi iepriekšēja vienošanās. Tiesa nepiekrīt prokurores norādītajam, ka abu personu iepriekšējo un savstarpējo vienošanos lietā pierāda tas, ka pirms laupīšanas apsūdzētais ar /pers. G/ kopā lietoja alkoholu, jo tādā gadījumā pie atbildības būtu saucams arī liecinieks /pers. M/.

Analizējot noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi, tiesa secina, un tas izriet arī no apsūdzības, ka vienīgā aktīvā apsūdzētā darbība, kas vērsta uz svešas mantas iegūšanu, ir bijusi tā, ka apsūdzētais it kā apķēris cietušā /pers. D/ ķermeni. Kā izriet no krimināltiesību teorijas, tad darbības, kas ierobežo cietušā kustības, arī ir uzskatāmas par vardarbību (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja, D.Hamkova. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 37.-41.lpp.*), taču tiesa uzskata, ka šīs darbības izdarīšana lietā nav pierādīta, un turklāt, ja šāda darbība būtu izdarīta, tad lietā būtu jāpierāda, ka tā izdarīta ar nodomu izdarīt laupīšanu, atvieglot veikt laupīšanu utt.

No apsūdzētā sniegtās liecības izriet, ka viņš notikuma brīdī bijis stipri piedzēries, un to apstiprina arī cietušā /pers. D/ liecība par to, ka apsūdzētais bijis stipri piedzēries, vēmis, /pers. G/ liecība, ka apsūdzētais stipri piedzēries. Apsūdzētais kādā brīdī, kad izdzirdējis kliedzienus, pacēlis galvu, ieraudzījis, ka cietušais guļ zemē, jautājis /pers. G/, kāpēc tā, bet /pers. G/ atbildējis, lai viņš aizver muti. /pers. G/ paņēmis kaut ko un skrējis prom, apsūdzētais nobijies un skrējis līdzi. No cietušā /pers. D/ liecības izriet, ka viņš vakara gaitā nekādu apdraudējumu no apsūdzētā puses nav izjutis, neatceras, ka viņu kāds būtu apķēris. Visi četri sēdējuši rindā uz betona. Cietušais jutis tikai vienu sitienu, pēc tā zaudējis samaņu. Tiesas ieskatā, ja cietušais liecina, ka atceras saņemto sitienu pa seju, tad viņam būtu jāatceras arī tas, ka apsūdzētais viņu apķēris pirms sitiena saņemšanas, taču cietušais liecinājis, ka neviens viņu neapķēra. Liecinieks /pers. M/ nav liecinājis par jebkādu apsūdzētā veiktu vardarbību pret viņu un cietušo /pers. D/, neredzējis, kas /pers. D/ iesitis.

/pers. G/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka apsūdzētais nevienu netika apķēris, savā pirmstiesas izmeklēšanas liecībā 2016.gada 27.septembrī ir liecinājis, ka apsūdzētais laupīšanas laikā ir apķēris "otru jaunieti", un no šīs liecības satura izriet, ka šis otrs jaunietis ir cietušais. 2016.gada 5.oktobra liecībā /pers. G/ liecinājis, ka apsūdzētais sitis cietušajam /pers. D/, neko par apķeršanu neliecinot. No minētā secināms, un kā jau tiesa norādīja spriedumā iepriekš, tad /pers. G/ ir sniedzis pretrunīgas liecības, tiesas izmeklēšanā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības uzturot daļēji, un tiesa uzskata, ka ticamas ir tiesas izmeklēšanā sniegtās liecības.

2016.gada 5.decembra protokolā par liecību pārbaudi uz vietas /pers. G/ liecības par šo noziedzīgo nodarījumu fiksētas tādā veidā un formā, proti, ciešamajā kārtā, ka no tām nav iespējams izsecināt apsūdzētā un /pers. G/ darbības laupīšanā, kā tikai to, ka abi ar satiktajiem jauniešiem gājuši dzert alu, par ko lietā nav strīda, /pers. G/ norādījis uz vietu, kur jauniešus aplaupīja un stāstījis, ka telefonu *Nokia Lumia* izmetis daudzstāvu graustā.

2016.gada 2.decembra lēmums par kriminālprocesa sadalīšanu ir procesuāls lēmums, un konkrētajā gadījuma tajā norādītie fakti, daļēji atreferētās liecības tiek vērtētas šajā spriedumā, tiesa uzskata, ka šis lēmums lietā pierāda vien faktu, ka notikusi kriminālprocesu sadalīšana.

Savukārt, vērtējot prokurores vairākkārt norādīto, ka Jēkabpils rajona tiesas 2017.gada 27.marta spriedums, kas stājies spēkā 2017.gada 19.aprīlī, un ar kuru /pers. G/ notiesāts pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas, ir pierādījums šai celtajai apsūdzībai bez papildu procesuālo darbību veikšanas, tiesa norāda, ka fakti, kas konstatēti ar šādu spriedumu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 125.panta pirmajai daļai par pierādītiem uzskatāmi tikai tad, ja kriminālprocesa gaitā netiek pierādīts pretējais. Šajā kriminālprocesā ir pierādītais pretējais – noziedzīgais nodarījums nav izdarīts personu grupā, iepriekš vienojoties, jo apsūdzētā piedalīšanās tā izdarīšanā nav pierādīta.

Papildus tiesa norāda, ka, rūpīgi izanalizējot apsūdzētā, lieciniekuun cietušā liecības par apsūdzētā faktisko darbību laupīšanas brīdī, pirms tās un īsi pēc tās, tā apstiprina tiesas norādīto, ka apsūdzētais laupīšanā nepiedalījās.

Tiesību doktrīnā un tiesu praksē ir nostiprinājies viedoklis, ka, noskaidrojot vainīgā nodoma saturu, jāpamatojas uz izdarītā noziedzīgā nodarījuma apstākļu kopumu, ņemot vērā nozieguma izdarīšanas veidu un rīkus, brūču un citu miesas bojājumu daudzumu, raksturu un lokalizāciju, vainīgā noziedzīgo darbību pārtraukšanas iemeslu un viņa rīcību pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas.

Darbības (..) kaitīguma apzināšanās nozīmē to, ka persona noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī saprot nodarījuma faktiskos apstākļus un izdarītā kaitīgumu ar likumu aizsargātām citu personu interesēm. Vainīgais saprot, ka viņa darbība (..) ir neatļauta (sk. U.*Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums. Rīga, 2000, 96.lpp.*).

Lai pierādītu vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas izdarīts ar tiešu nodomu, jāpierāda, ka darbība ir izdarīta ar mērķi, nolūku, konkrētajā gadījumā – pārvarēt cietušā pretošanos, atvieglot otrai personai veikt kādu darbību un iegūt mantu. Kā tas izriet no cietušā /pers. D/, liecinieka /pers. M/ liecības, paša apsūdzētā un liecinieka /pers. G/ liecībām, tad apsūdzētais nevienā mirklī nav izrādījis jebkādu agresivitāti, veicis aizdomīgas darbības, sagatavojoties it kā plānotajam noziegumam, bet gluži pretēji – bijis mierīgs, kā visi pārējie lietojis alkoholu, un bijis stipri piedzēries. Tiesa ņem vērā, ka katras personas nodoms rodas, veidojas pastāvot vai iestājoties kādiem konkrētiem apstākļiem, un lietā nav konstatējams, nav pierādīts, ka vispār un kad apsūdzētajam radās tiešs un konkretizēts nodoms personu grupā uzbrukt tieši /pers. D/ un iegūt viņa telefonu, naudu. No /pers. G/ liecības izriet, ka apsūdzētais nav sapratis, ko /pers. G/ dara, jautājis viņam par viņa darbībām, kas vien jau apstiprina, ka apsūdzētais nav bijis ne informēts par laupīšanas izdarīšanas plānu, ne pats veicis apzinātu darbību, vēlējies to izdarīt. Apsūdzētais nav kopīgi un saskaņoti ar /pers. G/ centies panākt kopīgu mērķi - iegūt cietušā mantu. Tas, ka apsūdzētais un /pers. G/ kopīgi un gandrīz vienlaikus pameta nozieguma vietu, nenozīmē, ka abi izdarīja laupīšanu.

Tiesa nepiekrīt prokurores viedoklim, ka uz apsūdzētā daļību noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā norāda tas, ka nolaupītā nauda izdalīta uz diviem, jo no apsūdzētā un /pers. G/ liecības izriet, ka apsūdzētais nepiedalījās naudas sadalē; darbības ar naudas skaitīšanu, nolaupīto priekšmetu pārskatīšanu veica /pers. G/, nevis apsūdzētais.

Līdz ar minēto tiesa secina, ka lietā nav pietiekamu un ticamu pierādījuma tam, ka apsūdzētais vispār ir veicis kādu aktīvu darbību laupīšanas laikā, kas būtu vērtējama kā cietušā /pers. D/ pretošanās novēršana vai pret viņu vērsta vardarbība. Savukārt tas, ka apsūdzētais atradies noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietā, nepiedaloties tieši noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas procesā, neveicot citas darbības, kas atvieglo noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, nepadara viņu ne par līdzizdarītāju, ne līdzdalībnieku (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa.– Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2015, 97.lpp.*).

Kriminālprocesa likuma 19.pantā nevainīguma prezumpcijas princips cita starpā noteic arī to, ka visas saprātīgās šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Atbilstoši Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Tiesai ir pienākums saprātīgu šaubu gadījumā un tiešu pierādījumu trūkuma apstākļos piemērot nevainīguma prezumpciju.

Tā kā tiesas izmeklēšanā netika novērstas šaubas par to, vai apsūdzētais piedalījies noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, šīs šaubas nav iespējams novērst, tad tiesa tās vērtē par labu apsūdzētajam un atbilstoši Kriminālprocesa likuma 519.panta otrajam punktam taisāms attaisnojošs spriedumus, jo apsūdzētā piedalīšanās noziedzīgajā nodarījumā nav pierādīta.

[5.2] Apsūdzība pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2016.gada 19.septembrī.

Apsūdzētais sākotnēji šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā vainu atzina daļēji, taču pēc cietušā un liecinieka liecības noklausīšanās tiesas izmeklēšanā norādīja, ka viņš vainu atzīst, jo sapratis, ka esot piedalījies laupīšanā, noraujot no cietušā žaketi. Apsūdzētais atzina arī cietušā /pers. H/ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju.

Apsūdzētais tiesas izmeklēšanā liecināja, ka kopā ar /pers. G/ gāja pa Pormaļa ielu no ģimnāzijas, redzēja ejam kādu vīrieti. /pers. G/ pārskrēja pāri ielai, nogāza vīrieti zemē, pāris reizes tam iesita, lika, lai apsūdzētais palīdz novilkt cietušajam žaketi. Apsūdzētais izpildīja /pers. G/ pavēli. Pats/pers. H/ nesita. Pēc tam ar /pers. G/ aizgāja līdz Pormaļa ielas krustojumam ar Jēkaba ielu, un /pers. G/ aizgāja uz stadionu pārbaudīt žaketes kabatu saturu, bet apsūdzētais devās uz mājām, neko no nozagtajām mantām nedabūja.

Kad /pers. G/ cietušo turēja, apsūdzētais ar spēku norāva cietušā žaketi, bet nesita tam. /pers. H/ neizrādīja pretošanos. Apsūdzētais apšauba, ka /pers. H/ varēja konstatēt, ka viņu sit no abām pusēm, jo pats bija piedzēries, grīļojās. Tas izprovocēja /pers. G/ vēlmi pastrādāt laupīšanu. Toreiz apsūdzētais ar /pers. G/ gāja no stadiona puses, un /pers. G/ , neko nesakot, pārskrēja pāri ielai un nogāza /pers. H/ zemē.

Cietušais /pers. H/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka pagājušā gada 19.septembrī vedekla ar automašīnu veda cietušo no savām mājām, palūdza, lai izlaiž vietā, kur Pormaļa iela krustojas ar ielu, kuras malā ir ģimnāzija. Vedekla tā arī izdarīja un aizbrauca prom.

Kad cietušais krustojumā šķērsoja ielu, pa Pormaļa ielas otru pusi pretējā virzienā, skaļi sarunādamies nesaprotamā valodā, ko cietušais iepriekš nebija dzirdējis un kas piesaistīja uzmanību, nāca divi jauni cilvēki. /pers. H/ šķita, ka jaunieši iet prom Brīvības ielas virzienā.

Vietā, kur aug blīvs dzīvžogs, aiz muguras atskanēja dipoņa. Nekādu citu trokšņu nebija, prasības netika izteiktas. Pirmais sitiens, ko cietušais saņēma, trāpīja pa pakausi, viņu rāva aiz rokām, lauza tās, turēja aiz pleciem, vienlaicīgi no rokām rāva maisiņu. Cietušais teica uzbrucējiem, ka maisiņā nekā nav. Zaudēja līdzsvaru un pakrita. Cietušais gulēja zemē uz vēdera, tad /pers. H/ tika norauta žakete, no kabatas jaunieši izvilka metāla naudas maku. Jaunie cilvēki izdarīja daudz sitienu, intensīvi sita pa galvu, pārsvarā trāpot pa seju, pa degunu, pa acīm.

Laupītāji savā starpā čigānu valodā nesarunājās, viens otram nepavēlēja, cietušajam neko neprasīja un nedraudēja, taču darbojās saskaņoti.

Pēc notikušā cietušajam no deguna stipri tecēja asinis. Caur dzīvžoga krūmiem cietušais saskatīja, ka laupītāji raitā solī, taču ne skriešus, devās prom, nozagto žaketi viens no viņiem nesa padusē. /pers. H/ uzsauca, lai atdod žaketi un tajā esošos laupītājiem nevajadzīgos dokumentus, brilles. Laupītāji nereaģēja.

Cietušais paņēma maisiņu ar tajā esošo žurnālu, gāja pie vedeklas māsīcas, kas ar ģimeni dzīvo /adrese/ . Radinieks piezvanīja policijai. Asinis tecēja vēl tad, kad cietušais bija nogādāts policijas iecirknī.

Cietušais tika nogādāts poliklīnikā, tika veikti izmeklējumi, mediķi teica, ka jāpaliek slimnīcā, jo ir smadzeņu satricinājums. Bija aizdomas, ka lauzts vaiga kauls un deguna kauls, taču tās neapstiprinājās. Tiesu medicīnas eksperts atzina, ka nodarītie miesas bojājumi ir maznozīmīgi.

Kaitējuma summu veido nolaupītās mantas – žakete, brilles, futrālis, ārstēšanās izdevumi un nozagtā nauda. /pers. H/ todien vēlējās mašīnā uzpildīt benzīnu, tāpēc makā bija vismaz 40 *euro* banknotēs un atsevišķā nodalījumā ne mazāk kā 10 *euro* monētās. Visa nauda tika nolaupīta.

Vēlāk Pormaļa ielā tika atrasta izmesta dienesta apliecība un vēl daži dokumenti.

Cietušais nevar ar pilnu pārliecību apgalvot, ka tiesas zālē esošais apsūdzētais ir viens no uzbrucējiem, nevar to atpazīt. Tomēr veidols ir atbilstošs. Uzbrucēji bija divi čigānu tautības jaunieši, to vecums, augums un izskats atbilst konkrētajā krimināllietā apsūdzētajam un jau notiesātajam /pers. G/.

Ņemot vērā dzīvē gūto pieredzi, cietušais noteikti secina, ka sitēji bija divi. No aizmugures pietuvojās divas personas, un uzbrukuma laikā neviens malā nestāvēja. Sitieni tika izdarīti no abām pusēm, viena persona to nevar paveikt. Kurš cik reizes un ar kuru roku iesita, nevar pateikt, aiz

rokām, pleciem turēja un saskarē ar cietušā ķermeni bija abi laupītāji.

Cietušais liecināja, ka notikuma brīdī nebija alkohola reibumā, to pierāda ekspertīzes slēdziens. Cietušais apšauba apsūdzētā teikto, ka /pers. G/ ar nolaupīto žaketi aizgāja uz stadionu, jo iztukšotais cietušā naudas maks tika atrasts Pormaļa ielā.

Liecinieks /pers. G/ liecināja, ka pa Pormaļa ielu gāja divatā ar apsūdzēto, ieraudzīja ejam vīrieti. /pers. G/ pieskrēja, iesita tam pa galvu, bet apsūdzētais pa to laiku stāvēja ielas otrā pusē. Vīrietis nokrita, bet liecinieks viņam vēlreiz iesita pa seju. Apsūdzētais nesita. Liecinieks viņam uzkliedza, lai palīdz novilkt zemē guļošā vīrieša žaketi, apsūdzētais to izdarīja, bet pēc tam /pers. G/ žaketi paņēma sev un kopā ar apsūdzēto aizbēga. Cietušais palika guļam. Vēlāk no žaketes kabatas paņēma maku, savukārt pašu apģērba gabalu pārmeta pāri sētai. Cik naudas bija makā un kā to sadalīja, liecinieks neatceras. Žaketes kabatās vēl bija dažādas nevajadzīgas lietas - brilles, ķemme, kabatlakats, ko izmeta.

Ideja aplaupīt radās /pers. G/, ar apsūdzēto nekādā veidā – ne ar žestiem, ne vārdiski - nekas netika saskaņots. Pirms tam abi kopā bija lietojuši alkoholu, un ne tikai to.

Tiesas izmeklēšanā tika nolasītas liecinieka liecības saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu, kur /pers. G/ 2016.gada 27.septembrī liecinājis, ka noziedzīgo nodarījumu Pormaļā ielā izdarījis kopā ar apsūdzēto. Gājuši pa Pormaļa ielu, otrā ielas pusē gājis vīrietis. /pers. G/ ar nolūku šo vīrieti aplaupīt pārskrējis pāri ielai, pieskrējis pie vīrieša no mugurpuses un izdarījis vīrietim pa pakausi vienu spēcīgu sitienu, vīrietis sagrupējās. Apsūdzētais pieskrēja un sāka raut no cietušā žaketi, vīrietis pretojies, /pers. G/ izdarījis cietušajam sitienu pa degunu, no kura sāka tecēt asinis. Vīrietis kliedza, ka viņam nekā nav, apsūdzētais norāva žaketi un skrēja ar to prom. /pers. G/ no cietušā bikšu aizmugurējās kabatas izvilcis naudas maku. Abi aizgājuši pa Pormaļa ielu, skrienot pa Jēkaba ielu, pārbaudījuši žaketi, apsūdzētais neko neatrada, tāpēc žaketi izmetuši. Žaketes iekškabatas /pers. G/ nepārbaudījis. /pers. G/ atvēris naudas maku, kur bijuši 25 *euro* banknotēs– divas 10 *euro* banknotes, viena banknote 5 *euro*. Kur izmetis naudas maku, neatceras, jo pirms tam lietojis tramadolu. Vainu izdarītajā atzīst (*lietas 80.-82.lapa*).

Izvērtējot liecības, secināms, ka liecinieks /pers. G/ sniedzis pretrunīgas liecības, un tiesa uzskata par ticamām 2016.gada 27.septembrī sniegtās liecības, jo tās nav pretrunā ar apsūdzētā un cietušā sniegtajām liecībām par notikumu gaitu, veiktajām darbībām, kā arī ar lietā esošajiem citiem pierādījumiem.

2016.gada 5.oktobra liecībās norādīts, ka /pers. G/ uztur savas iepriekš sniegtās liecības par laupīšanas izdarīšanu 2016.gada 19.septembrī. /pers. G/ un liecinieks redzējuši, ka pretī iet vīrietis, nolēmuši aplaupīt viņu. Apsūdzētais pieskrējis pie vīrieša, nogrūdis viņu lejā, /pers. G/ turējis vīrieti, bet apsūdzētais novilcis žaketi un vismaz vienu reizi ar kāju iespēra cietušajam pa krūtīm. Vai pats sitis vīrieti, to /pers. G/ neatceroties. Pēc tam ar nolaupīto žaketi aizskrējuši uz Jēkaba ielu, apsūdzētais žaketi izmetis kaut kur krūmos. Makā bijuši vismaz 25 *euro (lietas 83.lapa)*.

2016.gada 5.decembra protokolā par liecību pārbaudi uz vietas norādīts, ka /pers. G/ norādījis uz vietu A.Pormaļa ielā pie mājām Nr.76 un Nr.103. Vietā, kur aug tūjas, gājis cietušais, abi ar apsūdzēto pieskrējuši pie viņa, nogāzuši cietušo. /pers. G/ liecinājis, ka viņš norāvis cietušajam žaketi un ar to skrējis prom uz Jēkaba ielu. Žaketi novilcis kopīgiem spēkiem ar apsūdzēto, un pēc žaketes kabatu pārbaudīšanas, tā izmesta (*lietas 86.lapa)*.

Ar 2016.gada 4.novembra Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra eksperta atzinumu Nr.458 lietā ir pierādīts, ka laupīšanas rezultātā cietušajam /pers. D/ tika nodarīti miesas bojājumi, konstatējot sejas sasitumus, kas atbilst maznozīmīgiem miesas bojājumiem *(lietas 64.lapa)*.

No lēmumā par lietas nodošanu tiesai norādītā secināms, ka arī šo noziedzīgo nodarījumu pierāda 2016.gada 2.decembra lēmums par kriminālprocesa sadalīšanu *(lietas 96.lapa)*, un kā jau tiesa minēja, tad, tiesaspārt, šis lēmums lietā pierāda vien faktu, ka notikusi kriminālprocesu sadalīšana.

Lietas materiālos esošais Jēkabpils rajona tiesas 2017.gada 27.marta spriedums, kas stājies spēkā 2017.gada 19.aprīlī, un ar kuru /pers. G/ notiesāts pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas *(lietas 99.-102.lapa)*, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 125.panta pirmo daļu neatņem tiesai tiesības vērtēt, kādos apstākļos un kā noticis konkrētais noziedzīgais nodarījums, taisot spriedumu šajā lietā.

Kā tiesa norādīja iepriekš, tad Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas inspektora A.Krastiņa 2016.gada 2.decembra ziņojums *(lietas 97.lapa)* kā pierādījums ir atzīstams par nepieļaujamu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 130.panta pirmajai daļai.

Atkārtoti neatreferējot Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva teorētisko analīzi, tiesa secina, ka lietā ir pierādīts apsūdzētā vainīgums noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Kā tas izriet no liecinieka /pers. G/ un cietušā liecībām, tad apsūdzētais un /pers. G/ gājuši, pamanījuši cietušo, un, novērtējot situāciju, nolēmuši veikt laupīšanu. Apsūdzētais un /pers. G/ vienlaicīgi pieskrējuši pie cietušā, kas nozīmē, ka abi saskaņoti, vienojoties jau pirms tam, virzījušies uz kopīgu mērķi – iegūt svešu mantu. Cietušais liecināja, ka viņš ir pārliecināts, ka viņam vienlaicīgi uzbruka divas personas, un, izvērtējot /pers. G/ un apsūdzētā liecības par veiktajām darbībām, cietušā liecināto par darbībām, kuras viņš sajutis, tiesai nav šaubu, ka uzbrucēji bija divi.

Vardarbība laupīšanā var būt gan tāda, kas sagādā cietušajam fiziskas sāpes, gan tāda, kas tās nesagādā. Par vardarbību bez fizisku sāpju sagādāšanu atzīstamas tādas darbības, kad vainīgais tikai ierobežo cietušā kustības vai pārvietošanās brīvību, piemēram, cietušo sasien, izolē kādā telpā, viņu atgrūž, lai piekļūtu mantai u. tml. (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja, D.Hamkova. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 38.lpp.*). No krimināltiesību teorijā un praksē izteiktajām atziņām izriet, ka vardarbība laupīšanā var būt vainīgās personas tieša iedarbība uz cietušo personu, lai iegūtu vai paturētu svešu mantu, un ar apsūdzētā un /pers. G/ darbībām ir pierādīts, ka pret cietušo tika vērsta fiziska vardarbība, un to apstiprina arī lietas materiālos esošais eksperta atzinums Nr.458, kā arī tiesas izmeklēšanā pārbaudītās liecības.

Apsūdzētā un /pers. G/ darbības bija vardarbīgas: speršana, sišana pa galvu, un fiziska vardarbība tika pielietota ar mērķi pārvarēt cietušā pretošanos, kas arī tika izdarīts, jo cietušais, guļot uz zemes, pārstājis pretoties, cietušais saņēmis vēl vismaz piecus sitienus pa seju. Pēc tam apsūdzētais no cietušā ar spēku norāvis žaketi, /pers. G/ izņēmis no cietušā bikšu kabatas maku, un līdz ar to noziedzīgais nodarījums tika pabeigts.

Analizējot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, tiesa ņem vērā, ka noziedzīga nodarījuma subjektīvā puse ir noziedzīgu nodarījumu izdarījušas personas (nodarījuma subjekta) psihiskā darbība, kas tieši saistīta ar viņas izdarīto (nodarījuma objektīvajām pazīmēm), un tā apvieno vienotā veselā personas psihiskās darbības intelektuālos un gribas procesus (sk. *U.Krastiņš. Noziedzīga nodarījuma sastāvs un nodarījuma kvalifikācija. Teorētiskie aspekti. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2014, 127.lpp.*).

Par motīvu un mērķi var būt runa vienīgi saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem, kas tiek izdarīti ar tiešu nodomu, jo tikai šāda nodoma veidā izpaužas vēlēšanās sasniegt noteiktu prettiesiskās darbības vai bezdarbības rezultātu. Apzināti pieļaujot seku iestāšanos (netiešs nodoms), vainīgais šīs sekas nevēlas, tās ir konkrētās darbības vai bezdarbības blakus rezultāts, lai iestātos patiesi vēlamās sekas. Tātad kaitīgās sekas nenosaka kāds noteikts motīvs un tās nav bijušas vainīgā darbības vai bezdarbības mērķis (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja, A.Niedre. Krimināl tiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Rīgā: Tiesu namu aģentūra, 2008, 176.lpp*).

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, tiesa secina, ka apsūdzētais tīši realizēja savu tiešo nodomu – ar fizisku spēku mērķtiecīgi panāca, ka cietušais vairs nevar pretoties, noguldot viņu zemē un izdarot sitienus pa galvu, apsūdzētais vēlējās iegūt cietušā mantu, un vēlējās pārvarēt cietušā pretošanos, lai iedzīvotos uz cietušā rēķina.

Tiesas izmeklēšanā netika noskaidrots precīzs laiks, kad apsūdzētajam radies nodoms izdarīt laupīšanu, taču tiesa uzskata, ka apsūdzētā un

/pers. G/ iepriekšējo vienošanos par laupīšanas izdarīšanu pierāda tas, ka abas personas vienlaicīgi pieskrēja pie cietušā, par ko liecināja cietušais. Tiesa ņem vērā, ka katras personas nodoms rodas, veidojas pastāvot vai iestājoties kādiem konkrētiem apstākļiem. Pa ielu ejošais apsūdzētais un /pers. G/ ieraudzīja cietušo, un pastāvēja pietiekami liela varbūtība, ka viņam ir nauda vai kādas citas mantas. Novērtējot šo situāciju, apsūdzētajam radās tiešs un konkretizēts nodoms iegūt konkrētā cietušā mantas. Līdz ar to apsūdzētajam un /pers. G/ bija izveidojies nodoms izdarīt laupīšanai raksturīgās darbības. Tālāk abas personas saskaņoti centās panākt kopīgo mērķi – iegūt cietušā mantu un, pārvarot cietušā pretošanos, sitot viņu, noguldot zemē, apsūdzētais un /pers. G/ noziedzīgo nodarījumu izdarīja līdz galam – pārmeklējot cietušo un iegūstot viņam piederošās mantas.

Tiesas spriešanā ietilpst ne tikai pienākums lemt par celtās apsūdzības pamatotību, bet arī pienākums ievērot vispārējos kriminālprocesa pamatprincipus, kas noteikti Kriminālprocesa likuma 1.pantā, proti, krimināltiesisko attiecību taisnīgs noregulējums. Tiesai jāpanāk šis noregulējums, rīkojoties materiālo un procesuālo tiesību normu ietvaros, proti, atsevišķos gadījumos pēc savas iniciatīvas grozot apsūdzību atbilstoši tiesas noskaidrotajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, piemēram, ja apsūdzēto rīcībā tiek konstatētas dalības vai līdzdalības pazīmes kāda cita noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, un ja apsūdzības grozīšana nepasliktina apsūdzētā stāvokli un neierobežo viņa tiesības uz aizstāvību. Šāds pienākums tiesai jāpilda, ievērojot Kriminālprocesa likuma 23.pantā noteikto, ka krimināllietās tiesu spriež tiesa, tiesas sēdēs izskatot un izlemjot pret personu celto apsūdzību pamatotību, attaisnojot nevainīgas personas vai arī atzīstot personas par vainīgām noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un nosakot valsts institūcijām un personām obligāti izpildāmu krimināltiesisko attiecību noregulējumu, kas, ja nepieciešams, realizējams piespiedu kārtā. Tas nozīmē, ka arī tiesa var grozīt celto apsūdzību, ievērojot kriminālprocesa pamatprincipus, tostarp apsūdzētā tiesības uz aizstāvību, lai panāktu krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu (sk. *Augstākās tiesas 2012. gada 11.oktobra lēmumu lietā Nr. SKK- 379/2012*).

Tiesa, ievērojot Kriminālprocesa likuma 455.panta trešajā daļā ietverto nosacījumu par tiesas tiesībām atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas ietver sevī ne tikai tiesas tiesības aizstāt, tās ieskatā, nepierādītos noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus ar pierādītajiem, bet arī izslēgt no apsūdzības nepierādītos faktiskos apstākļus (sk. *Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2014.gada 30.janvāra lēmumu lietā Nr.SKK –4/2014*), uzskata par iespējamu apsūdzībā norādīt tiesas izmeklēšanā noskaidrotos un pierādītos faktiskos apstākļus.

Apsūdzībā bija norādīts, ka apsūdzētais noziedzīgo nodarījumu izdarījis personu grupā, iepriekš vienojoties ar personu, pret kuru kriminālprocess izdalīts un ir spēkā stājies notiesājošs nolēmums, un tiesa, ievērojot šo apstākli, uzskata, ka apsūdzībā ir norādāms notiesātās personas vārds un uzvārds, proti, ka /pers. C/ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar /pers. G/ , izdarīja noziedzīgo nodarījumu.

No celtās apsūdzības izrietēja, ka maku no cietušā kabatas ir izvilcis apsūdzētais pēc tam, kad viņš ar spēku no cietušā norāva žaketi, tomēr tiesas izmeklēšanā ir pierādīts, ka maku no cietušā kabatas izvilka /pers. G/ , par ko pats liecinājis, un arī šis fakts ir norādāms apsūdzībā, to grozot.

Grozot faktiskos apstākļus netiek pārkāptas apsūdzētās tiesības uz aizstāvību un netiek pasliktināts arī apsūdzētā stāvoklis lietā (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 21.oktobra lēmumu lietā Nr.SKK-520/2009*), turklāt arī noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija nemainās.

Tiesa, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētā darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētais ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu un ir konstatējams, ka apsūdzētais izdarījis Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[6] Saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu apsūdzētajam ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un 193.panta otrās daļas sankcijas, ievērojot Krimināllikuma Vispārīgās daļas noteikumus. Krimināllikuma 46.panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tāpat vērā ņemams Krimināllikuma 35.pantā definētais soda mērķis, kas ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Tiesas izmeklēšanā, pārbaudot apsūdzētā personu raksturojošos datus, tiesa konstatēja, ka apsūdzētais iepriekš nav tiesāts *(lietas 105.-107.lapa)*, taču no Tiesu informācijas sistēmā esošajām ziņām secināms, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā 2017.gada 25.septembrī apsūdzētais notiesāts pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz četriem mēnešiem, un šis spriedums stājies spēkā 2017.gada 6.oktobrī.

Kā paskaidroja apsūdzētais, viņš ir tēvs 2017.gada jūlijā dzimušam bērnam, un no lietas materiāliem zināms, ka apsūdzētais pirms nokļūšanas apcietinājumā algotu darbu nestrādājis.

Ievērojot iegūtās ziņas par apsūdzēto, tiesa apsūdzēto vērtē negatīvi, jo secināms, ka apsūdzētais ir vieglprātīgs, neanalizē izdarītā sekas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu izdarītie noziedzīgie nodarījumi pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un 193.panta otrās daļas klasificējami kā smagi noziegumi.

Izdarot Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, apsūdzētais apdraudējis ne tikai cietušā mantiskās intereses, bet arī veselību, savukārt, izdarot Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, apsūdzētais apdraudējis tautsaimniecības intereses, cietušajai nodarot reālu zaudējumu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošo apstākli noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas atzīst savas vainas atzīšanu, savukārt apsūdzētā atbildību mīkstinošos apstākļus noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas tiesa nekonstatē.

Tiesa nekonstatē apsūdzētā atbildību pastiprinošos apstākļus, kas norādīti Krimināllikuma 48.pantā.

Nosakot soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā arī to, ka apsūdzētais piekrita lietas iztiesāšanai bez pierādījumu pārbaudes apsūdzībā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, tā izmantojot savas tiesības uz sadarbību, ko nosaka Kriminālprocesa likuma 21.pants. Tas, ka apsūdzētais izmanto savas tiesības uz sadarbību vienkāršotāka procesa izvēlē, nav atzīstams par patstāvīgu viņa atbildību mīkstinošu apstākli, bet ir ņemams vērā pie soda veida noteikšanas (sk., *piemēram, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta nolēmumu lietā SKK- 232/08*).

Tiesa par atbilstīgu un samērīgu, atbilstošu soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem, izvērtējot prokurores viedokli par piemērojamo sodu, aizstāves tiesu debatēs pausto viedokli, par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas uzskata sodu brīvības atņemšanas veidā.

Tiesa neapsver apsūdzētajam par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem piemērot citus soda veidus, jo tiesas ieskatā apsūdzētā personība, tas, ka izdarīti divi noziedzīgie nodarījumi, kā arī tas, ka 2017.gada 25.septembrī apsūdzētais notiesāts Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā, liecina, ka apsūdzētais pārkāpj likumu, apdraud sabiedrību un tiesas ieskatā viņu ar brīvības atņemšanu nesaistīti soda veidi neaudzinās. Ņemams vērā izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturs, tas, ka visu šo noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas rezultātā apsūdzētais vēlējies gūt mantisku labumu. Apsūdzētā rīcība bēguļojot, zinot, ka ir šī konkrētā krimināllieta, liecina par apsūdzētā nenopietno attieksmi pret tiesu, kā arī nevēlēšanos uzņemties

atbildību par izdarīto. No minētā izriet, ka apsūdzētajam ir ierobežojama brīvība, un tādā veidā tiks līdzsvarotas arī sabiedrības un apsūdzētā intereses, jo konkrētajā gadījumā tikai apsūdzētā interesēs būtu atrasties brīvībā.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka konstatēts viens apsūdzētā atbildību mīkstinošais apstāklis noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, tādi nav konstatējami noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas. Apsūdzētā atbildību pastiprinošie apstākļi nav konstatēti.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētais pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas par 2016.gada 19.septembrī izdarīto noziedzīgo nodarījumu sodāms ar brīvības atņemšanu uz 10 mēnešiem, savukārt noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas apsūdzētais sodāms ar brīvības atņemšanu uz sešiem mēnešiem.

Ievērojot Krimināllikuma 176.panta otrās daļas sankciju, apsūdzētajam nosakāms arī papildsods - probācijas uzraudzība. Nosakot papildsoda termiņu, tiesa ņem vērā apsūdzētā personību un noziedzīgā nodarījuma raksturu, un tiesas ieskatā pēc atbrīvošanās no ieslodzījuma vietas apsūdzētā uzvedība noteikti ir kontrolējama. Probācijas uzraudzība nosakāma uz vienu gadu un sešiem mēnešiem.

Apsūdzētajam nav piemērojams Krimināllikuma 176.panta otrajā daļā un 193.panta otrajā daļā norādītais papildsods - mantas konfiskācija, jo lietas materiālos nav ziņu par apsūdzētajam piederošu mantu.

Tā kā apsūdzētais ir izdarījis divus noziedzīgos nodarījumus, tad sods apsūdzētajam nosakāms atbilstoši Krimināllikuma 50.panta pirmajai daļai, proti, vispirms sodu nosakot par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu, pēc tam par šiem noziedzīgajiem nodarījumiem noteiktos sodus saskaitot. Minētā panta trešā daļa noteic, ka gadījumā, ja vismaz viens noziegums ir smags noziegums, tad galīgais sods nosakāms, pilnīgi vai daļēji saskaitot piespriestos sodus. Ar šo spriedumu noteiktos sodus, daļēji saskaitot, apsūdzētajam nosakāma brīvības atņemšana uz vienu gadu un ar probācijas uzraudzību un vienu gadu un sešiem mēnešiem.

Nosakot galīgo sodu apsūdzētajam, ievērojama Krimināllikuma 50.panta piektā daļa, kas noteic, ka gadījumā, ja pēc sprieduma spēkā stāšanās konstatēts, ka persona vainīga vēl citā noziedzīgā nodarījumā, ko tā izdarījusi pirms sprieduma spēkā stāšanās pirmajā lietā, tiesa nosaka galīgo sodu Krimināllikuma 50.panta kārtībā, sodus pilnīgi vai daļēji saskaitot, vai ietverot vieglāko sodu smagākajā, uz ko norādīts minētā panta pirmajā daļā. Ja galīgais sods tiek noteikts saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, tad soda laikā ieskaitāms sods, kas pilnīgi vai daļēji jau izciests pēc pirmā sprieduma.

Noziedzīgos nodarījumus apsūdzētais izdarījis pirms Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra sprieduma spēkā stāšanās, tāpēc ar šo spriedumu piespriestais sods ņemams vērā, nosakot galīgo sodu apsūdzētajam.

Jāņem vērā, ka gadījumā, ja persona ir izdarījusi vairākus noziedzīgus nodarījumus, galīgajam sodam vajadzētu būtu jābūt bargākam salīdzinājumā ar sodu, ko piespriež personai, kura izdarījusi vienu noziedzīgu nodarījumu. Turklāt vispārējos gadījumos piemērojama piespriesto sodu daļēja saskaitīšana. Savukārt, galīgā soda noteikšana, ietverot vieglāko sodu smagākajā, kā arī pilnīgi saskaitot piespriestos sodus, var tikt piemērota īpašos gadījumos (sk. *Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas kopsapulces 2008.gada 1.jūlija lēmumu*).

Ievērojot minēto, ar šo spriedumu piespriestajam sodam daļēji pieskaitāms ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra spriedumu piespriestais sods – brīvības atņemšana uz četriem mēnešiem, galīgo sodu nosakot uz vienu gadu un diviem mēnešiem, ar probācijas uzraudzību uz vienu gadu un sešiem mēnešiem.

Noteiktā brīvības atņemšanas soda izciešanā saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta ceturto daļu ir ieskaitāms laiks, ko apsūdzētais pavadījis apcietinājumā: laiks no 2016.gada 24.oktobra līdz 26.oktobrim *(lietas 26., 29.lapa)*, laiks no 2017.gada 19.jūnija *(lietas 126.lapa)*, kad apsūdzētais aizturēts saskaņā ar Jēkabpils rajona tiesas izmeklēšanas tiesnese s 2016.gada 12.decembra lēmumu, līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai. Tāpat brīvības atņemšanas soda izciešanā saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu ieskaitāms laiks, ko apsūdzētais pavadījis apcietinājumā iepriekšējā lietā – laiks no 2016.gada 26.oktobra līdz 2016.gada 28.oktobrim, savukārt iepriekšējā lietā un Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra spriedumā norādītais apcietinājumā pavadītais laiks nav ieskaitāms ar šo spriedumu noteiktā soda izciešanā, jo šis apcietinājuma laiks pārklājas ar šajā lietā apsūdzētā apcietinājumā pavadīto laiku.

No Daugavgrīvas cietuma Uzskaites daļas saņemta telefoniska informācija, ka apsūdzētais pašreiz izcieš sodu pēc Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra sprieduma, lai gan no Tiesu informācijas sistēmā pieejamā Sodu reģistra tas neizriet, taču, lai izslēgtu neskaidrības, tiesa uzskata par iespējamu spriedumā norādīt, ka apsūdzētajam piespriestā brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņā ieskaitāms izciestais sods pēc minētā sprieduma, ja tāds patiešām ir.

Šajā lietā ar Jēkabpils rajona tiesas izmeklēšanas tiesneses 2016.gada 12.decembra lēmumu grozīti apsūdzētajam piemērotie drošības līdzekļi, piemērojot drošības līdzekli - apcietinājums *(lietas 48.-50.lapa)*, un saskaņā ar Krimināllikuma 241.panta trešo daļu tas ir atstājams negrozīts līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Lemjot jautājumu par mantiskā kaitējuma kompensāciju piedziņu lietā, tiesa ņem vērā, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 22.pantu personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, tiek garantētas procesuālās iespējas materiālās kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Tiesa taisījusi attaisnojošu spriedumu lietā daļā, attaisnojot apsūdzēto pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas (2016.gada 8.septembra noziedzīgais nodarījums), un līdz ar to atbilstoši Kriminālprocesa likuma 526.panta otrajai daļai, tiesa atstāj bez izskatīšanas cietušā /pers. D/ mantiskā kaitējuma kompensācijas pieteikumu. Pieteikuma atstāšana bez izskatīšanas nav šķērslis kaitējuma atlīdzināšanas prasības celšanai Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā.

Cietušais /pers. H/ tiesas sēdē uzturēja mantiskā kaitējuma kompensāciju 165,50 *euro* apmērā, ko apsūdzētais atzina par pamatotu. Apsūdzētais par pamatotu atzina arī cietušās /jur. pers./ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 280 *euro* apmērā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmo daļu kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskām ciešanām un mantisko zaudējumu. Savukārt minētā panta otrā daļa noteic, ka kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā labprātīgi vai uz tiesas nolēmuma pamata.

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis. Civillikuma 1770.pants skaidro, ka zaudējums ir katrs mantiski novērtējams pametums. Atbilstoši Civillikuma 1775.pantam katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina. Saskaņā ar Civillikuma 1773.pantu zaudējums ir tiešs, kad tas ir prettiesiskas darbības vai bezdarbības dabiskās un nepieciešamās sekas.

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tādu stāvokļa atjaunošanu, kāds būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis. Turklāt norādāms, ka jāatlīdzina tikai tāds zaudējums, kuram var noskaidrot nodarītāju. Zaudējumu atlīdzības pienākums rodas sakarā ar neatļautu darbību, un kā priekšnosacījumi zaudējumu atlīdzināšanai konstatējami 1) nodarītāja prettiesiska rīcība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars (sk. *K.Torgāns. Saistību tiesības. Mācību grāmata. Rīga, 2014., 207.-217.lpp*).

Tiesai nav šaubu, ka tieši apsūdzētā prettiesiskās rīcības rezultātā cietušajiem tika radīts zaudējums. Apsūdzētā vainīgums noziedzīgo

nodarījumu izdarīšanā, kuru rezultātā cietušajiem radies mantisks kaitējums, ir pierādīts, apsūdzētais šos kaitējuma apmērus atzina, tāpēc no apsūdzētā par labu cietušajam /pers. H/ ir piedzenama mantiskā kaitējuma kompensācija 165,50 *euro* apmērā un par labu cietušajai /jur. pers./ ir piedzenama mantiskā kaitējuma kompensācija 280 *euro* apmērā.

Tiesa uzskata, ka šī procesa ietvaros ir prettiesiski kaitējuma kompensāciju par labu cietušajam /pers. H/ piedzīt solidāri no apsūdzētā un /pers. G/ , kā to lūdza prokurore un aizstāve. Norādāms, ka/pers. G/ šī procesa ietvaros bija liecinieks, un kaitējuma kompensācija no viņa kā apsūdzētā par labu cietušajam /pers. H/ jau piedzīta ar Jēkabpils rajona tiesas 2017.gada 27.marta spriedumu *(lietas 99.-102.lapa)*.

Civillikuma 1670.pants noteic, ka solidāra atbildība ir nedalīta vairāku parādnieku civiltiesiskā atbildība, proti, katram kopparādniekiem ir pienākums izpildīt visu uzņemto saistību kopumā. Civillikuma 1686.pantā noteikts, ka solidāra prasījuma gadījumā, vienam parādniekam izpildot visu saistību, saistību izpildījums atbrīvo otru parādnieku no viņa saistības.

Ja gadījumā kaitējuma kompensācijas tiek piedzīta no personām, kuras izdarījušas noziedzīgo nodarījumu kopā, taču notiesātas dažādos kriminālprocesos, no apsūdzētā konkrētajā kriminālprocesā tiek piedzīts mantisks zaudējums un jautājums par visu personu solidāru atbildību izlemjams Kriminālprocesa likuma 651.panta kārtībā. Pieteiktās kaitējuma kompensācijas nepiedzīšana šādos gadījumos atzīstama par būtisku Kriminālprocesa likuma pārkāpumu (sk. *Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2016.gada 21.novembra lēmumu lietā Nr. SKK-713/2016*).

Procesuālos izdevumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktam lietā veido samaksa aizstāvēm A.Norei 325 *euro* apmērā, Dz.Zoldnerei 60 *euro* apmērā un I.Rancānei-Beinarovičai 30 *euro* apmērā par juridiskās palīdzības sniegšanu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 83.panta pirmās daļas trešo daļu, 85.panta 2.punktu, 274.panta trešo daļu apsūdzētais ir atbrīvojams no procesuālo izdevumu samaksas 30 *euro* apmērā *(lietas 51.-52.lapa)*. Šie izdevumi ir radušies, lemjot par apcietinājuma piemērošanu apsūdzētajam tiesas sēdē nepiedaloties, un aizstāvja piedalīšanās šādā gadījumā tiesas sēdē atbilstoši minētājām procesuālajām normām ir obligāta, un līdz ar to samaksa par aizstāves A.Nores sniegto juridisko palīdzību ir sedzama no valsts līdzekļiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368.panta trešo daļu gadījumā, ja persona ir attaisnota, procesuālos izdevumus sedz no valsts līdzekļiem. Ja apsūdzētais attaisnots daļēji, no viņa var piedzīt procesuālos izdevumus, kas saistīti ar apsūdzību, kurā persona atzīta par vainīgu un notiesātu.

Tiesa ņem vērā, ka apsūdzētais tiek attaisnots vienā noziedzīgā nodarījumā, taču notiesāts par divu noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu: pēc Krimināllikuma 193.panta otrās daļas, kur pierādījumu pārbaude netika veikta, bet tiesa veica pierādījumu pārbaudi pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas (noziedzīgais nodarījums izdarīts 2016.gada 19.septembrī), un tiesas ieskatā no apsūdzētā piedzenami procesuālie izdevumi par aizstāves Dz.Zoldneres sniegto juridisko palīdzību 30 *euro* apmērā *(lietas 114., 168.lapa)*, kā arī procesuālie izdevumi par aizstāves A.Nores sniegto juridisko palīdzību 150 *euro* apmērā *(lietas 120.-121., 185., 186.lapa)*, ar aizstāves I.Rancānes-Beinarovičas sniegto juridisko palīdzību 15 *euro* apmērā *(lietas 218.-219.lapa)*, pārējā daļā apsūdzēto atbrīvojot no procesuālo izdevumu samaksas, tos sedzot izdevumus no valsts līdzekļiem.

Apsūdzētajam nosakāms 30 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei tā daļā par procesuālo izdevumu, mantisko kaitējuma kompensāciju piedziņu, nosakot apsūdzētajam pienākumu

iesniegt tiesai dokumentu par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Izlemjot rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem lietā, kā to noteic Kriminālprocesa likuma 529.pants, tiesa secina, ka CD disks ar videoierakstu ir glabājams ar lietas materiāliem.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499., 500., 511., 512., 519., 520., 524.- 530.pantu tiesa

nosprieda

atzīt /pers. C/ par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā par 2016.gada 8.septembra noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un viņu attaisnot.

Atzīt /pers. C/ par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā 2016.gada 19.septembrī pēc Krimināllikuma 176.panta otrās daļas un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 10 (desmit) mēnešiem un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu un 6 (sešiem) mēnešiem.

Atzīt /pers. C/ par vainīgu Krimināllikuma 193.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un trešo daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, piespriestos sodus daļēji saskaitot, sodu /pers. C/ noteikt brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu un 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu ar šo spriedumu piespriestajam sodam daļēji pieskaitīt ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra spriedumu piespriesto sodu - brīvības atņemšana uz 4 (četriem) mēnešiem - un galīgo sodu /pers. C/ noteikt brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu un 2 (diviem) mēnešiem un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu un 6 (sešiem) mēnešiem.

Brīvības atņemšanas soda izciešanā ieskaitīt laiku, ko /pers. C/ pavadījis apcietinājumā šajā lietā un iepriekšējā lietā, kā arī pēc Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2017.gada 25.septembra sprieduma izciesto sodu: laiks no 2016.gada 24.oktobra līdz 2016.gada 26.oktobrim, no 2016.gada 26.oktobra līdz 2016.gada 28.oktobrim, laiks no 2017.gada 19.jūnija līdz šī sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

/pers. C/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājums – atstāt negrozītu līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

/pers. D/ mantiskā kaitējuma kompensācijas pieteikumu atstāt bez izskatīšanas.

Piedzīt no /pers. C/ par labu cietušajai /jur. pers./ mantiskā kaitējuma kompensāciju 280 EUR (divi simti astoņdesmit *euro*) un par labu cietušajam /pers. H/ mantiskā kaitējuma kompensāciju 165,50 EUR (viens simts sešdesmit pieci *euro* un 50 centi).

Piedzīt no /pers. C/ par labu valstij procesuālos izdevumus 150 EUR (viens simts piecdesmit *euro*) apmērā, kas saistīti ar aizstāves A.Nores sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma, procesuālos izdevumus 30 EUR (trīsdesmit *euro*), kas saistīti ar aizstāves Dz.Zoldneres sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma, procesuālos izdevumus 30 EUR (trīsdesmit *euro*), kas saistīti ar aizstāves I.Rancānes-Beinarovičas sniegto juridisko palīdzību pēc norīkojuma; procesuālos izdevumus pārējā daļā segt no valsts līdzekļiem.

Noteikt /pers. C/ 30 (trīsdesmit) dienas labprātīgai sprieduma izpildei no tā spēkā stāšanas dienas daļā par procesuālo izdevumu un mantiskā kaitējuma kompensāciju piedziņu, nosakot pienākumu iesniegt tiesai dokumentu par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Lietisko pierādījumu – CD ar videoierakstu – glabāt ar lietas materiāliem.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, sūdzību vai protestu iesniedzot Jēkabpils rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2017.gada 20.decembrī.